

курсу на заміщення посад груп II, III, IV і V в органі державної влади та відповідних посад у підпорядкованих організаціях, призначення на які здійснюються керівником органу державної влади тощо.

Для реалізації визначених завдань служба персоналу має право: а) взаємодіяти із структурними підрозділами органу державної влади, підпорядкованими організаціями, державними органами та органами місцевого самоврядування з питань, що належать до її компетенції; б) одержувати у встановленому законодавством порядку від посадових осіб та іншого персоналу органу державної влади та підпорядкованих організацій інформацію, матеріали та пояснення (у тому числі письмові), необхідні для здійснення покладених на неї завдань; в) за погодженням з керівником державної служби в органі державної влади брати участь у конференціях, семінарах, нарадах та інших заходах із питань управління персоналом; г) на обробку персональних даних фізичних осіб відповідно до законодавства з питань захисту персональних даних для виконання покладених на неї повноважень; д) за дорученням керівника державної служби представляти орган державної влади в інших органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, і установах та організаціях з питань, що належать до її компетенції.

Службу персоналу очолює керівник, який призначається на посаду та звільняється з посади керівником державної служби, крім випадків, установлених законодавством (наприклад, п. 6 ст. 8 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» передбачає, що міністр затверджує положення про самостійні структурні підрозділи апарату міністерства, призначає на посади та звільняє з посад їх керівників і заступників керівників. На посади керівника служби персоналу, його заступника та інших працівників служби персоналу призначаються особи з рівнем професійної компетентності, необхідним для виконання завдань на відповідній посаді.

Ворона Д. М.

*Голова державної реєстраційної служби України,
кандидат державного управління*

СУБ'ЄКТИ ТА ОБ'ЄКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Правове регулювання міграційних процесів – це діяльність органів державної влади, місцевого самоврядування, міжнародних і громадських організацій з управління міграційними процесами, на основі дотримання прав і свобод людини і громадянина, з метою реалізації інтересів особи, суспільства і держави, у рамках чинного міграційного законодавства України. Основним елементом в структурі правового регулювання є держава. До основних рис державного управління міграцією можна віднести: організуючу діяльність органу виконавчої влади, виконавчо-розпорядчий

характер діяльності міграційної служби; виконавчу діяльність територіальних органів влади в процесі повсякденного і безпосереднього управління виконанням поточних і перспективних міграційних завдань, а також підзаконну діяльність, що здійснюється при верховенстві закону.

З визначення правового регулювання міграційних процесів і характеристик його принципів очевидно, що суб'єктами регулювання є органи законодавчої, виконавчої і судової влади, органи місцевого самоврядування, міжнародні і громадські організації. Об'єктом же регулювання є міграційні відносини, що виникають в процесі взаємодії усіх учасників міграційних процесів.

Органи державного управління, по суті, є органами виконавчої влади. В той же час управління, а з окремих питань регулювання міграційних процесів здійснюється усіма гілками влади. У цих умовах апарат державного управління створює єдину основу, що забезпечує стійкість і порядок функціонування усіх гілок влади, сприяючи належному розумінню міграційної діяльності (Олефір В.І. Адміністративно-правове регулювання протидії нелегальній міграції та торгівлі людьми: Монографія. – К.: Друкарня МВС України. 2004. – С. 123).

Аналіз організаційно-правових основ діяльності міграційної служби України та її територіальних органів показав, що ефективність функціонування вказаних структур тим вище, чим більше розробленим є міграційне законодавство України. Тому, законодавча влада повинна забезпечувати підготовку і прийняття законів, що дозволяють якнайповніше керуватися виділеними соціально-правовими і організаційно-правовими принципами.

Роль виконавчої влади в правовому регулюванні міграції проявляється в практичній реалізації превентивних законів, а також інших нормативно-правових актів, що відбивають в країні і за її межами міграційні процеси. Тим самим виконавча влада набуває виконавчо-розпорядчого характеру і досягає своїх цілей шляхом наділення компетентних органів необхідними юридичними владними повноваженнями. З урахуванням викладеного призначення судової влади в інтересах правового регулювання міграції полягає в реалізації функцій судочинства (конституційного, цивільного, адміністративного і кримінального), а також контролю законності в діяльності суб'єктів адміністративно-правових відносин (органів виконавчої влади, керівного складу і персоналу сфери міграції).

Співвідношення виконавчої, законодавчої і судової влади в системі правового регулювання міграції в Україні показує, що неодмінним атрибутом державно-владного механізму, побудованого на началах розподілу влади, є виконавча влада. Вона створює умови для здійснення превентивної функції органами законодавчої влади, ініціює зміни в чинне міграційне законодавство; реалізує власні виконавчо-розпорядчі функції; сприяє здійсненню судовою владою функцій судочинства і сама виступає

об'єктом судового впливу. У зв'язку з цим виконавча влада універсальна, виражаючись в діяльності суб'єктів міграційних відносин, наділених правомочністю і виконавчою компетенцією в міграційній сфері. Суб'єкти правового регулювання міграції представлені, передусім, в державно-владному механізмі України органами виконавчої влади (МВС, ДМСУ та ін.), їх територіальними органами і органами місцевого самоврядування.

Причому дії вказаних суб'єктів поширюються на відносини влади з громадянами; соціальну і правоохоронну діяльність; міжнародні, міжвідомчі відносини; відносини з органами, установами, організаціями, об'єднаннями; особисті, громадські і державні інтереси.

Це визначається властивими виконавчій владі ознаками: універсальний характер (існує безперервно для усіх суб'єктів – учасників міграційних процесів); примусовий характер (силові і одноосібно здійснювані заходи впливу); предметність (наявність інформаційно-правових, організаційно-технічних ресурсів); організуючий характер (упорядковує міграційну сферу).

Тому міграція в якості об'єкту управління припускає мету створення сприятливих умов, сприяючих реалізації інтересів особи, суспільства і держави, при дотриманні прав і свобод громадян для вільного пересування по території України, а також врегулювання міграційних процесів нормами міграційного законодавства.

Таким чином, суб'єкти і об'єкти правового регулювання міграції в Україні є єдиним системним утворенням, структурними елементами якої є органи державної влади, місцевого самоврядування, міжнародні і громадські організації, так само як і самі мігранти, в особі іноземних громадян, осіб без громадянства, біженців.

Коломоєць Т. О.

Запорізький національний університет,

декан юридичного факультету,

завідувач кафедри адміністративного та господарського права,

доктор юридичних наук, професор

ЕФЕКТИВНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНОГО СТЯГНЕННЯ – ОБОВ'ЯЗКОВА СКЛАДОВА ДІЄВОГО ВИКОРИСТАННЯ ЙОГО РЕСУРСУ

Активізація сучасних вітчизняних правотворчих процесів в адміністративно-деліктній сфері об'єктивно передбачає зосередження спільних зусиль вчених-адміністративістів, юристів-практиків, нормотворців, спрямованих на пошук оптимальної системи адміністративних стягнень, яка б об'єднала дієві заходи реагування держави на вчинення різноманітних, численних адміністративних проступків – адміністративні стягнення. На жаль, чинна система адміністративних стягнень у повній